

בש"פ 2883/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד קזאז

בבית המשפט העליון

בש"פ 2883/15

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארז

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: מוחמד קזאז

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: ט"ו באייר התשע"ה (4.5.2015)

בשם המבקשת: עו"ד ארז בן-ארויה

בשם המשיב: עו"ד שרון קופפר

החלטה

1. לפני בקשה להארכת מעצר של המשיב לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) החל מיום 13.5.2015 בשישים ימים, או עד למתן פסק דין בת"פ 17292-08-14 בבית משפט השלום בתל אביב-יפו, לפי המוקדם.

כתב האישום והליכים קודמים

2. ביום 13.8.2014 הוגש נגד המשיב כתב אישום לבית המשפט השלום בתל אביב-יפו. ביום 29.10.2014 תוקן כתב האישום כך שנוסף בו אישום נוסף. לפי עובדות האישום הראשון, ביום 16.7.2014 התפרץ המשיב לדירה השייכת

עמוד 1

למר כהן (להלן: המתלונן 1) באמצעות החדרה של חפץ חד בין המשקוף לדלת הדירה והפעלת כוח באופן שגרם לפתיחתה. במהלך שהותו בדירה המשיב הזיק לרכוש, רוקן ארונות בחדר השינה ובחדר נוסף ואחר כך השליך את תכולתם על הרצפה והספה. בהמשך, פיזר המשיב בכל הדירה - על הרצפה, הספות, תכולת הארונות שהשליך, מכשירי החשמל בדירה וכן התפילין והציצית של המתלונן 1 - חומרי ניקוי שונים שהיו בארון המטבח (כגון אקונומיקה). כתוצאה ממעשיו של המשיב מכשיר הטלוויזיה של המתלונן 1 הפסיק לעבוד ונגרם לו נזק כלכלי המוערך על-ידו באלפי שקלים. לפי האישום השני, באותו יום, הסיג המשיב גבול יחד עם אדם נוסף, לולו אליאס (להלן: אליאס), אל תוך שטח ביתו הפרטי של מר שמעון (להלן: המתלונן 2), בפתיחת שער הבית. בהמשך לכך, התפרצו המשיב ואליאס לבית המתלונן 2 על-ידי החדרת חפץ חד בין מסגרת החלון לתריס הזזה, כשהם גורמים נזק לתריס. המשיב ואליאס גרמו לאי סדר בבית, הוציאו את תכולת הארונות, חיטטו בחדרים וגנבו מהמתלונן 2 כ-10-15 מגבות חדשות, מספר שעונים וכסף מזומן בסך של כ-300 שקל.

3. בגין המעשים המתוארים בכתב האישום יוחסו למשיב העבירות הבאות: התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין; הסגת גבול פלילית בצוותא לפי סעיף 447(א) בצירוף עם סעיף 29(א) לחוק העונשין; התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה בצוותא לפי סעיף 406(ב) בצירוף עם סעיף 29(א) לחוק העונשין; גניבה בצוותא לפי סעיף 384 בצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין; והיזק לרכוש במזיד בצוותא לפי סעיף 452 בצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. לאחר שתי דחיות של הדיון בבקשה, ביום 8.9.2014 נקבע כי קיימות נגד המשיב ראיות לכאורה ועילת מעצר, ובית משפט השלום הורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו (מ"ת 17303-08-14, השופטת נ' תבור). בהחלטה זו עמד בית משפט השלום על ראיית דנ"א הקושרת את המשיב למעשים, ועל החיזוק שנמצא לה באמירות המשיב למדובר בתא מעצרו (לפיהן הוא "ידע שהוא תפור בתיק" וכי הוא מתכוון לעזוב את הארץ מיד עם שחרורו). כמו כן, צוין כי למשיב עבר פלילי מכביד של 14 הרשעות קודמות בעבירות של שוד מזוין, הפרת הוראה חוקית ועבירות אלימות ורכוש, בגין הוא ריצה עבירות מאסר ממושכות.

5. ביום 4.2.2015 קיבל בית משפט השלום בקשה שהגיש המשיב לעיון חוזר בשל כרסום בראיות (השופטת נ' תבור). בהחלטה זו קבע בית משפט השלום כי אחד מהאדנים שעליה הייתה מושתתת החלטתו הקודמת נפגע, משהוגשו תמלילי השיחות עם המדובר והדיסקים ולא נמצאה בהם האמירה שהמשיב "תפור בתיק". בהמשך לכך, בית משפט השלום הורה על שחרורו של המשיב למעצר בית בפיקוח ובתנאים. החלטה זו עוכבה עד ליום 5.2.2015.

6. ביום 5.2.2015 הגישה המדינה ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, אשר קיבל את הערר והורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים כנגדו (השופט צ' קפאח). בית המשפט המחוזי קבע כי ראיית הדנ"א היא "הבריה התיכון" לראיות התביעה, ועל כן, התשתית הראייתית נותרה איתנה. בית המשפט המחוזי נדרש גם למסוכנותו של המשיב ולעבירות הרבות שהורשע בהן בעבר, ושביגין הוא ריצה עונשי מאסר ממושכים, כמו גם לכתב אישום נוסף שהיה תלוי ועומד כנגד המשיב בגין עבירות דומות.

7. על החלטה זו הגיש המשיב בקשת רשות ערעור, שנדחתה על-ידי בית משפט זה ביום 4.3.2015 (בש"פ

1152/15, השופט א' שהם). בהחלטה זו צוין כי אף אם היה כרסום מסוים בעדות המדובר, יש להעניק משקל גבוה לראיית הדנ"א, וכן כי מדובר במשיב בעל עבר פלילי מכביד אשר ביצע את העבירות בעת שהיה תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בן 18 חודשים, אשר לא הרתיעו מביצוע עבירות נוספות.

8. ביום 30.3.2015 נדחתה בקשה נוספת של המשיב לעיון חוזר בגין כרסום בראיות, שהתייחס לתצהיר של הגברת אליס ארמוט, בת זוגו של אליאס, ומבוסס על דברים שאליאס אמר לה, לכאורה. נקבע כי התצהיר האמור הוא עדות מפי השמועה, והמשקל הראייתי שניתן לייחס לו אינו משנה את מערך הראיות.

9. ביום 3.5.2015 נדחתה בקשה נוספת שהגיש המשיב לעיון חוזר. בקשה זו התייחסה לגרסתו של אליאס עצמו לראיית הדנ"א, ולטענה כי זו הושתלה במקום על-ידו. נקבע, כי קיומה של הודעה זו לא הופך את התמונה הראייתית על-פיה, וכי אליאס נמנע ממתן הסברים להודעה זו. ממילא, כך נקבע, קביעת המהימנות וטיבה של ההודעה ייעשו על-ידי המותב שדן בתיק העיקרי, ואף קיים ספק אם אליאס יחזור על גרסה זו בעדותו בנסיבות שבהן הוא ביקש כי תינתן לו חסינות מהפללה עצמית. כן נקבע בהחלטה זו כי מכל מקום קיימות אף ראיות לעבירת ההתפרצות השנייה המיוחסת למשיב, במסגרת האישום השני.

ההליכים בתיק העיקרי

10. מאז יום 29.10.2014, עת תוקן כתב האישום, נדחה הדיון מספר פעמים – תחילה על מנת לאפשר לבא-כוח המשיב דאז ללמוד את חומר החקירה, ולאחר מכן על מנת לבחון אפשרות להידברות בין הצדדים. ביום 3.2.2015 כפר המשיב בעובדות כתב האישום ונקבעו דיוני הוכחות. המשיב נדרש להודיע עד ליום 8.2.2015 אלו מהעדים הוא מבקש לחקור. ביום 4.2.2015 המבקשת הגישה בקשה לקבוע דיוני הוכחות נוספים, וביום 10.2.2015 היא הגישה בקשה לקביעת דיון נוסף מאחר שהמשיב לא הודיע את מי מן העדים הוא מבקש לחקור. בדיון שהתקיים ביום 17.2.2015 הודיע בא-כוח המשיב כי הוא עומד על שמיעת כל עדי התביעה וכי הוא יגיש באותו יום רשימה של העדים שאותם הוא מבקש לחקור. יוער, כי בהחלטה שניתנה באותו יום ציין בית המשפט השלום כי כל החלטה באשר למשך מעצרו של המשיב צריכה להיבחן באספקלריה של התנהלות ההגנה, שאינה תורמת להמשך בירורו של התיק. כן צוין כי המשיב סירב להגיע לדיון באמצעות שב"ס. בדיון שהתקיים ביום 22.2.2015 ביקש המשיב להחליף את ייצוגו כך שימונה לו עורך דין מהסנגוריה הציבורית. בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה וקבע כי המשיב יוכל לשקול החלפת ייצוג לקראת דיון ההוכחות הבא. המשיב התנגד לחקירת העדים על ידי בא-כוחו, ובתום הדיון הורה בית המשפט המחוזי על מינויו של סנגור ציבורי למשיב.

11. המדינה ביקשה לקבוע מועדי הוכחות נוספים, אך בשלב זה נקבע כי התיק יעבור לגישור בפני סגן הנשיא ב' שגיא. בהליך הגישור התנגד המשיב לייצוגו על ידי בא-כוחו מהסנגוריה הציבורית וטען כי עורך דינו הקודם הוא המוסמך לייצגו בהליך זה. בהמשך לכך, הצדדים לא הגיעו להבנה במסגרת הליך הגישור.

12. ביום 12.4.2015 התקיים דיון הוכחות שבו נקבע כי תייצג את המשיב בא-כוחו מהסנגוריה הציבורית. נכון לעת הזו הסתיימה פרשת התביעה בדיון שהתקיים ביום 26.4.2015.

13. באת-כוח המשיב ביקשה לזמן את המדובב כעד הגנה, לאחר שלא זומן כעד תביעה, ונקבע כי המבקשת תגיש תעודת חיסיון (שלא הוגשה עד כה) על פרטי המדובב עד ליום 3.5.2015, וכך אמנם נעשה.

14. מלכתחילה, נקבע דיון נוסף לסיום פרשת ההגנה וסיכומים ליום 11.5.2015. אולם, בעקבות הוצאתה של תעודת החיסיון נקבע מועד לדיון בבקשת ההגנה להסרת החיסיון ליום 21.5.2015. בהמשך לכך, נקבע מועד נוסף לדיון בתיק ביום 9.6.2015.

הבקשה להארכת מעצר

15. המדינה טוענת כי בעניינו של המשיב קיימת הן עילת המעצר של התחמקות מהליכי שפיטה לפי סעיף 21(א)(1) לחוק המעצרים והן עילת המעצר של מסוכנות לציבור לפי סעיף 21(א)(1) לחוק המעצרים. המדינה מציינת כי עברו הפלילי של המשיב מעיד על המסוכנות הנשקפת ממנו ועל חוסר היכולת לתת בו אמון.

16. המדינה טוענת עוד, כי העבירות בוצעו כאשר היה תלוי ועומד כנגד המשיב מאסר על תנאי בן 18 חודשים, וכי התנהגותו בעת הפריצות כאשר הזיק לרכוש ללא כל סיבה מעידה על מסוכנות ועל התנהגות בלתי צפויה.

17. כמו כן, המדינה טוענת כי חלו עיכובים בניהול התיק בעיקר בשל התנהלותו של המשיב ובקשתו להחלפת ייצוג בשלב מתקדם של ההליך. המדינה מוסיפה, כי להערכתה אין כל בסיס לבקשה להסרת החיסיון בכל הנוגע לפרטי המדובב - הן משום שלא הוזמן ממילא כעד תביעה והן משום שתמליל הדיבוב מצוי זה מכבר בידי ההגנה, והמדינה נתנה את הסכמתה גם בבית המשפט השלום להגשת כל החומר האמור, ורק לא הסכימה לחקירתו ולחשיפת פרטיו.

18. לבסוף, המדינה עומדת על כך שלנוכח התקדמות הדיון בתיק היא מבקשת הארכת מעצר של שישים ימים בלבד.

19. באת-כוח המשיב מתנגדת לבקשת המדינה. לטענתה, ניתן לצפות להתמשכות ההליך בכל הנוגע לתעודת החיסיון, בשים לב גם לבקשה להסרתו שקבועה לדיון לסוף החודש. באת-כוח המשיב טוענת כי עיכוב זה רובץ לפתחה של המדינה אשר איחרה בהוצאת תעודת החיסיון. לשיטתה, גילוי פרטים הנוגעים למדובב הוא חשוב במקרה זה לצורך חשיפת מניעים לא כשרים בכל הנוגע להתנהלותו, ואף ייתכן כי בהמשך יתבקשו חומרים נוספים. באת-כוח המשיב טוענת כי לאיחור בהוצאת תעודת החיסיון משמעות רבה מבחינת ההגנה של נאשם (בהפניה לבש"פ 6453/10 עמר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (12.9.2010)), ואף מוסיפה כי איחור בהוצאתה של תעודת חיסיון יכול לשמש בסיס, במקרים מתאימים, אף לזיכוי.

20. באת-כוח המשיב חוזרת ומעלה טענות הנוגעות לראיית הדנ"א, ולדבריה יוגש ערר על דחיית הבקשה לעיון חוזר בעניין זה.

21. בתשובה, מצביע בא-כוח המדינה על כך שהמדובב לא שימש כעד תביעה, ולכן ממילא אין בהתדיינות הנוגעת

אליו כדי לסייע להגנה, וזאת כאשר הראייה המרכזית היא ראיית הדנ"א.

דין והכרעה

22. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים אני סבורה שיש מקום להיענות לבקשת המדינה.

23. במקרה זה חוברים שלושה גורמים המצדיקים היענות לבקשה: מסוכנותו של המשיב; השלב המתקדם שבו מצוי המשפט; ובנוסף לכך מידתיותה של הבקשה להארכת המעצר.

24. במקרה זה, אני סבורה כי האיזון בין חירותו של הנאשם לבין שלום הציבור וניהולו התקין של ההליך, נוטה בשלב זה לעבר קבלת בקשתה של המדינה. זאת, כאשר מביאים בחשבון את השיקולים שיש לבחון במסגרת בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, וביניהם מידת המסוכנות הנשקפת מן הנאשם, עברו הפלילי, חומרת המעשים המיוחסים לנאשם וקצב התקדמות ההליך העיקרי (ראו למשל: בש"פ 4659/14 מדינת ישראל נ' אלמלך, פסקה 14 (31.7.2014); בש"פ 5428/14 מדינת ישראל נ' ניג'ם, פסקה 15 (14.8.2014) (להלן: עניין ניג'ם)). ראשית, עובדותיו של כתב האישום, שבמספר החלטות שיפוטיות נקבע כי קיימות לגביהן ראיות לכאורה – מצביעות על מסוכנותו הברורה של המשיב. לכך מצטרף עברו הפלילי המכביד, הכולל בין היתר גם עבירות רכוש רבות, בדומה לעבירות בהן הוא מואשם בכתב האישום דנן. בהקשר זה יצוין, כי אף עבירות רכוש בהיקף ניכר עשויות להעיד על מסוכנות ולהקים עילת מעצר. עם זאת, יש לבחון כל מקרה בהתאם לנסיבותיו (ראו: בש"פ 5431/98, פרנקל נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(4) 268, 271 (1998); עניין למשל ניג'ם, בפסקה 16). ככלל, הארכת מעצר של נאשם לפי סעיף 62 לחוק המעצרים בעבירות מן הסוג שמיוחס למשיב אינה צריכה להיעשות כדבר שבשגרה. יחד עם זאת, ישנם מקרים שבהם נדרש השימוש בסמכות זו גם בהתייחס לעבירות כאלה, וזאת בשים לב למכלול הנסיבות ולנתונים הספציפיים של הנאשם הנוגע בדבר.

25. באת-כוח המשיב טענה להיחלשותה של התשתית הראייתית נגד המשיב. אולם, מקומן של טענות כאלה הוא במסגרת בקשה לעיון חוזר (ראו למשל: בש"פ 1724/15 מדינת ישראל נ' דלו, פסקה 15 (16.3.2015)). בקשה כזו אכן הוגשה, ובמסגרתה נדחו הטענות הנוגעות לכרסום בראיות ביום 3.5.2015. העיקרון שעלי לשוות נגד עיני הוא התבססות על ההחלטות השיפוטיות העדכניות בעניין זה. כמובן, ככל שהמשיב יגיש ערר על ההחלטה שדחתה את בקשתו לעיון חוזר וזה יתקבל, תהיה לכך השלכה גם על מעצרו. מכל מקום, שאלת עוצמתן של הראיות אינה בפני כעת.

26. באשר להימשכות ההליכים בשל תעודת החיסיון, אכן מוטב היה לו המדינה הייתה דואגת להוצאתה במועד המתאים לכך, ונפקותו של העיכוב עשויה להיבחן במסגרת ההליך העיקרי (וראו: ע"פ 6095/08 סלומון נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (29.12.2008)). אולם, בהקשרה של הבקשה שבפני ניתן לקבוע כי חרף עיכוב זה קצב התנהלות המשפט עד כה משביע רצון. המועדים הקבועים לדין בבקשה הנוגעת לתעודת החיסיון ובפרשת ההגנה אינם רחוקים, ולכן יש להוסיף כי הגשת הבקשה על-ידי המדינה להארכת מעצר בששים יום בלבד מאפשרת להישאר "עם היד על הדופק" בכל הנוגע לטענותיה של באת-כוח המשיב.

27. אשר על כן, אני מורה על הארכת מעצרו של המשיב החל מיום 13.5.2015 בשישים ימים, או עד למתן פסק דין בת"פ 17292-08-14 בבית משפט השלום בתל אביב-יפו, לפי המוקדם.

ניתנה היום, י"ח באייר התשע"ה (7.5.2015).

ש ו פ ט ת
